

Dobrosi Andrea:

Ki ássa a gödröt?

Dobrosi Andrea:

Ki ássa a gödröt?

Budapest, 2015

Dobrosi Andrea

Ki ássa a gödröt?

Szerkesztés, címlapfotó:

Dobrosi Andrea

A cím furcsa és meglepő, szokatlan. Aztán mi az, hogy kérdés? Ki válaszol egyáltalán? Mit is mondhatnék, nincs válasz, ahogy a telefonban sem mindig. Mert ha lenne, versbe szedném...

De munkálkodik az ásó, azon van, hogy a kihányt földdel megépítse a maga kis váracskáját, azaz útban van a személyem. Nehéz ügy ez, mikor érzi az ember, hogy valami nem a tuti. Márpedig valami nem az...

Úgy érzem magam, mint a céltábla közepe, de azért állom a sarat, mert mit is tehetnék? Ezért vagyunk itt, kiállni a nehézségeket, amit mintegy tálcán kínál a sors. De semmibe se telik azt mondani: köszönöm, nem kérek. S ha mégis hatástalan lenne ez, hát jön az olimpiai szám, a birkózás...

Ha mélyebbre nézünk azonban, azt láthatjuk, leginkább önmagunkkal birkózunk: dilemmában van a lelkiismeretünk. Ezért nem is olyan fontos, ki ássa a gödröt, inkább arról érdemes morfondírozni, akarja-e az illető, hogy eltemessék? Akarom? Akkor a lelkiismeretem is a sírba száll, azaz leírnak, mint valami kacatot, amire e földi rendben nincs szükség. Az irodalomban az vagyok? Nem tudom, de nem szeretnék. Ezért is e kötet...

Persze, a szeretet a legfontosabb, azt vétek lenne elásni velem. Akkor minek a gödör? És itt előjönnek az egyéni gondok, mert ugye mindenkinek megvan a maga keresztje...

A cím tehát ezt takarja. Próbáltam valami egységes szerkezetet adni a könyvnek, de aztán rájöttem, fölösleges, mert az olvasás elszántság kérdése. Én pedig hagyom csemegézni az Olvasót. Már ha egyáltalán ez a cél vezérli...

Ha látsz...

Jót, mindig csak azt, feszüljek meg akár.
Mutass valakit, kinek nem jön jól malaszt,
ki magát menteni rest sosem marad,
mielőtt az embertelenség-halál
beleforrasztja kegyetlen névjegyét,
őröl-darál, bezúz e földi rendben;
csak hitetik veled, itt minden rendben -
micsoda aljas farkas-éh, söpredék...!
De az ajtó mindenkinek bezárul,
ki előtt egykoron szélesre tárult,
én legalább tisztességem viszem, úgy
távozom, az csak magamba visszahull.
És a csoda ez, ha látsz harmadnapot,
ha sötétedbe képzeled a Napod.

Befejeztem

Voltam betűk harcosa, nonprofit dalnok,
senki se mondta, ebbe kell belehalnod.

Abba is hagyom az álmot, törjön csak el,
nem vesztettem, csak rímeim más váltja fel.

Továbbadom, nem kell amfora-mozaik,
ha érdekel még egyáltalán valakit.

Nincs bennem könny, de gúnyosan sem nevetek,
mert az örömnél fontosabb a szeretet.

Valami titkos, belső lázadás feszít,
ki szétszórja, később megleli kincseit.

S mit adtam a mának, jól elrejtett cseppek,
a szomjazókért annyian versenyeznek.

Nem verssel él az ember, kenyér kell neki,
pénzt hajszol egyre, s ezzel őt fel nem veti.

Mintha virágot ültettem volna eddig,
de a rétroprojektor több helyet nem vetít.

Szép úgy, legalább színeket ölt a mező,
csak nézni fogom, ha nem is kötelező.

Ennyi volt, a poéma kora már lejárt,
tán modellezek, vagy istenítem Lehárt...

Exponálás

A tükör hol homorú, hol domború,
de beállítja magának a síkot,
megszerezte a végzettséget hozzá,
amivel pedig nem járnak szilánkok.
Markába nevet, elégedett most is,
ahogy a másik a csapdába lépett,
hol van az a múlt annak a szemével,
amikor ő állítja be a képet?
Már készen áll az expozícióra,
pontosan tudja, mikor nyomjon gombot,
mi az a beállítás, mi a mocskát,
mint szappanhab – a jó burok – kioltja.
Nincs paragrafus bosszút megtagadva,
arról sincs fáma, mennyi az adagja.

Feministán?

Nem akartam a kardot, szúr majd másé,
a pást szabad. Felhúztad fölényruhád,
arcod maszk fedi. Ha tudnád, mit éltem
át – s ha nem tudnád, mit fogok – a vád,
ha nem lenne tökéletes, félhetnél
talán, de ez a szó számodra tabu.
Nincs okom titkot fejteni, csak fájna,
ki gyárt, attól nem feltétlenül apu.
Ilyen az élet, kemény, és kiállom,
de nem biztos, tiltással védekezem,
a gyerekes dacnál jobb a feledés.
Kaptam egy pofont, ez volt a szerelem.
Akkor most gondolkodjak feministán,
mert a nők előrébb vannak a listán?

Mégse

Az ér úgy szép, ha folyik. és folyni fog,
ha kellene a penge, mástól kérnék,
nélküle kívánj nekem szép hétvégét,
nem te fogod megírni az obsitot.
Most mondhatnád nyugodtan, szívtál biza',
mert hittem és bíztam neked és veled,
és mert teljes szívemből szerettelek,
de nem lesz sírom se Duna, se Tisza.
Kaptam könnyet, ezt a jósnő is mondta
még anyámnak a szülészoba előtt,
repülhetnék is, mint ki narkót belőtt,
vagy bánatom fojthatnám alkoholba.
Mégse az lesz, ezt taníthatták neked,
ha le is nézel papnövendékeket.

Konzervbe zárva

Én vagyok a skalpanya,
utódom a skalpgyerek,
generáció megint,
maradandó ingerek.

Lomha létben lüktetünk,
mint dobszó távolból át,
azt már észre sem venni,
hangoljuk az orgonát.

Így készül el a koncert,
a konzervbe zárt recept:
jól fogsz lakni, míg akad
skalpanya és skalpgyerek.

Ölellek

Hinnéd, hogy egy éve már,
nincs teríték, csak helyed,
én persze itt, még eszem,
csak újra, újra szedek.

Tudom, előttem áll az
ismeretlen, már látod,
most még itt vagyok magam,
mit te jártál, én járok.

Utam nem kanyartalan,
de véges, könnyörtelen,
te vigyázzál rám fentről,
én ölellek idelenn.

Úgy-így

Lehetne úgy, lehetne jobban, ahogy
elképzeltem én azt gyerekkoromban,
de más tervez, én csak egy eszköz vagyok,
a dolgom annyi, hogy a kezét fogjam.
Lehetne így, lehetne vele, ahogy
a postaládám szórólappal tele,
ám én tervezek, mindig felülírok,
mintha csak embernek lenne hitele.
Lehetne úgy is, így is, csak érteném,
miért nem úgy, vagy így, s nem tudom, mi van,
mi végre vagyunk akkor, kérdem én,
és e kérdést felteszik még annyian.
Legyen hát kérdezni mindenkor jogom,
csak tudjam azt, ha a kezét nem fogom.

Szabadon

Vedd komolynak a viccet,
komolytalannak a fontosat,
ne bízz, de mindig higgyed,
jó is, rossz is, céltáblára rak.

Egyszer kezdesz, máskor bevégszel,
valami történni fog,
ne felejtsd, elfelejt a kényszer,
titok egyszer nem titok.

Fecskék

Nem kell más, amíg te vagy nekem egy se,
hozzád repülnek délre a fecskék,
tudják mi vár, ha mondom szeress még,
velem költöznek fel a fellegekbe.

Onnan köszöntenek és megigéznék,
minek tükör, hogy lássam a drótot,
arcod kitörölhetetlen hordod,
lelkembe örökre s jól belevésted.

Így vagyunk, ha érhet is minket villám,
jöhet vihar, bőszyűlt szél szaporán,
ott lesz nekünk mindig a nyári eresz,

a csicssergések, a kezdeti trillák,
szárnyaink a fájdalmat kibírják,
ha már nem is hallod szavam: lélegezz.

Egyszer játszod

Ne keress, már ne, nincs szükséged a képre,
mert akkor is, ha lehunyod két szemed,
egyszerűen és végleg veled leszek,
ahogy esőcsepp hull a kitárt tenyérbe.

Utolértél, mint a forróságot zápor,
s miért szaladtam volna, a vágy ölelt,
senki sem taszít magától el közele,
minek lángolnia kell, parázsig lángol.

Bújj, tapadj, akár vadszőlő a házfalon,
ne bánd, ne szégyelld s hidd a ragyogásod,
a boldogság úgy igaz, ha vállalod.

Egyszer felszínre kerül, ami elásott,
leljük meg, ránk fér az öröm olyan nagyon,
szereped az élet, s azt egyszer játszod.

Gyertyák

Két vég. El is hiteted, választhatok.
Pedig mindkettő ugyanaz, jól tudod.
Univerzális gyertya, ami neked ég.
Rejted, titkolsz. Kimondani nem elég.

Ez a gyertya ingyenes, egyedi,
ritka műves darab. Tűz nem kell neki,
csak düh és bosszú táplálja a lángját.
Van, ki látja, van, ki nem, hát kívánják.

Te is. Fogod, egyenest rám szegezed,
pedig nem vétettem semmit ellened.
Hagyod, döntsek, közben te döntesz végleg,
nem látsz szürkét, csak feketét, fehéret.

Jó. Akár igazad is lehet, legyen.
De a magam igazát én megglelem.
Vagy már meg is van... tradicionális
gyertya: egy vég, s tűzzel ég. Tán normális.

A gondolatnak nem vagy birtokosa,
nem is leszel, ha szeretnéd se, soha.
Szerencsére. De gyertyád nem az álmom.
Észrevétlen voltál, mégis kiállom.

Mert nem vagyok fal, ami csak úgy kidől,
ember vagyok, színtiszta emberi bőr.
Mint te. Elfogadom, ha a gyertyád más –
egyikünk a csend, másikunk kiáltás.

Sorsom a sorsod

Gondoltam valamire, kitalálod?
Kénytelen leszel, én mindent kiállok.
Legyen úgy, büntess, sorsom a sorsod,
ez nem fenyegetés, időben szólok.
Gondoltam, – mondanám, de már gondolunk,
a csávában sem forró a homlokunk.
Hidd csak, minden lépésemet ismered,
mit számít, ha nem én lettem istened.
Nekem se te, más kinyitotta szemem,
nem csak székellyel lehet szerelmesen.
Mit gondolsz, kidobhatod a sufniba,
nem vagyok sem „mentális G”, sem liba.
Lehet, megvalósul a koncepció,
pontosan tudod: győz, mi nyilvánvaló...

A nemulass elé

Mit kezdjek? Nem tudom, de felveszem, ha kell,
mint szemetes mellől préselt sörösdobozt.

Azt is hagyom, mit pad kiáll, a karcokat,
nem ránt vissza a vád patikamérlege, ami
csak cseppfolyós kábulat, horror, lépfene.

Mert ahogy mondtad, megtörténhet akármi.

Tessék, tarolj, nézd, mint mosakszom miattad,
akár kölyök kiscica a gombolyagnál.

Míg füstöt okádsz, nem látom, hogy rám száll,
de te utam ingyen s bérmentve kiadtad.

Mindig is nagylelkű voltál. Zsoltár minek,
az csak otthonra kell, hogy ne parázzanak
az ősök. Te, ki a hitben parázna vagy,
szemeket súrolsz, és nem is vagy egymagad
a padlás porosodó bűgőcsigája.

Ha a vulkán működik, láváját hányja,
beborít. De győzhet igazságtalanság,
a vádlott magának csuklik. Ő csinálta
a vihart a pohárban, mert hinni merte,
sosem jön el számára a naplemente.

Nem élvezet nyakig, de kimászok, tudom,
a mélység koordináta, nem végállomás.

Miben vagyok, csupán szerves trágya, serkent,
növeszt, ha jó kertész lennél, tudnád is ezt.

De te csak csábítani tudsz, kihasználni.

Először a Windows-t, majd utána engem.

Neked mindegy hol a rés, tűzfalon, talán
máshol, két láb között, vagy lejjebb a földben...

Kifordítva

Ha más akarat nyerne, megszáll az ideg.
De hidegvérű vagy, aki halk. Direkt.
Bosszút azt állhatsz, utálhatsz is. Hamis
belőled a szólam, ha van. Labilis?
Nem. Kimódolt, rövid, amibe tövig
sűríted a lényeket. Jól működik
a magam-elv, az ajándék színpad,
feléd a nyelv csak félve, ha kacsintgat.
Hát persze, másnak eper, neked meg per,
nem hagyod a szót, ami földig teper.
Látod?Én neked itt bizonyítékot
csinálok, hagyod az legyek, a vádlott.
Na bumm, így győz a kifordított kabát,
végül is tán ezért szült anyád...

Átoson

Elmúltak az évek, nem tömjén szital,
mint rossz lotyó, kivénhedt Isten keze,
nem izgulsz már az ezredik randinál,
vagy, hogy lebuksz, miközben döngetsz, vazze.
De jó móka másra kenni könnyű vért,
a cédaság elmúlhatatlan divat,
s tudod te azt, mi neked a könnyű vért,
csak jól rejtse el, hogy valójában ki vagy.
Én sem lennék őzike, de cafrika se,
veled sejtet adtam, ennyi a bűnöm,
mit csináljak, nem volt akkor épp mise,
de téged mégis sikerült legyűrnöm.
Azóta te titkot őrzöl más úton,
a hideg kiráz, mi rajtam átoson.

Nem írok hozzád verset...

Nem írok hozzád verset, ezt tudhatod,
üresek, de tiszták a papírlapok.

Nem írok hozzád verset, de nézlek,
te véselek a szemembe örök képet.

Nem írok hozzád verset, nem lehet,
legalább addig is rád tekinthetek.

Nem írok hozzád verset, túl kevés,
ha kész is lenne, az félig lenne kész.

Nem írok hozzád verset, többet érsz,
gondolatom, gondolatoddal becéz.

Nem írok hozzád verset, csalfa csak,
mit adnának hangod nélkül a szavak?

Nem írok hozzád verset, sugallom,
fehérebb és szőkébb így, a nyugalom.

Dübörög

Lehetnél közelebb, csipetnyit
még, tudod, a szívem a szívedbe nyit,
ahogy a tavaszba úszik a dallam,
nyitnikék. Gyere, éreztesd, hogy halljam;
ez még nem az a fényt hozó március,
csak valami megszólalásig idus...
mert hiányzik, hiába van, s untalan
lesem: csak fénylik, vagy értékes-e arany,
bogozom a szerelem kék szalagját.
Nem elég, nem – érdekkal ne ölelj át!
Ugye tévedek, mint annyiszor eddig,
a jelek, a hangok maguk jelentik,
én vagyok az, ki a kételyre szavaz,
s itt van már, csak úgy dübörög a tavasz?

Addig is

Láttál már egyszarvú bikát, vagy csigát
lánctalpakon? Ragadd meg a teljességet,
nem kell hozzá az elképzelt gyertyafény,
csak enned kell, mit sors keze eléd vet.
Hagyni, főleg, ha eddig is akartad.
Így vagytok, mint billentyűk a zongorán,
hangtalan szól a dallam: fényes, poros,
fehér, fekete, fél, egész sorban áll.
Átfon valami rég megírt szimfónia,
amit a múlt beszívott, jól magába
rejtve. Mily szép ütem az, s melódia...
De a kottafüzetet megtaláltam.
Már nem egyszarvú íriszemnek a bika,
győzött a mégis, nem is akárhogyan,
lánctalp helyett nyálkát hordoz a csiga,
barátságos lett, mi barátságtalan,
bennem ragyog gyertyafény. S ha kiégne
is – mert kiég – nem fogom bánni, vége.
Minek múlni kell, muszáj élvezni még,
a számjegy csak később kerül fel a kőre.

Vonatosdi

Felnyílt a sorompó, elment a vonat,
de a következő pontosan érkezett,
éppen csak annyit késett, amennyit szokott,
menetrend nélkül is felszállva létezem.

Az állomás áll, mi is, az állomásnál
futnak, mint, azonos síkban az életek,
kőpáncélú, vaskemény párhuzamosok.
Nincs választásom, egyszer a múlté leszek.

Csak nézem síneim, ahogy a síneket
nézhetik az ablakokból utasok.
Kattog a kerék, szemembe szítál a lég,
frissítéd arcom ráncait, eképp vagyok,

s te velem, mint a száguldó vonat kocsik.
A mozdony csak halad, a sorompó zárva,
s ahogy menetelnek körülöttünk a fák,
rövidül, de nem szoros létünk pórása.

Hibák, harsonák

Hemzsegő hibáink elvegyülnek,
előtör lombikból a kémia,
szemem rád vetül, hosszan nézi a
kétkedést, min homlokráncod ül meg.

Két elegy, eggyé sűrűsödve itt,
kibírva percét múltó időnek,
mint párkányon palánta, kinőnek,
bomlanak egész le a földekig.

A születés Kánaánja ér el,
ahogy a pillanat él, felhevül,
hajt az együtt felejthetetlenül,
mígnem a báj hódolva letérdel.

Nincs üres szó, ígéretes indok,
van valami többlet, bármily nehéz,
az egyetértés azért is benéz,
megóv, ha te, vagy ha én megingok.

Ne dühöngj, de add jelét, ha fájna,
ne duzzogjon a rejtett lázadás,
ha lenne, ne legyél soha se más,
csak magad, s én legyek, ki nem unja.

Maradni hívott a ma, a holnap,
a remény bölcsőjében te ringasz,
nem válhat köddé előttünk mindaz,
amiről a harsonák dalolnak.

Az vagy...

Próbáltam más arcára is,
(mint mikor nincs fogkeféd) –
nekem egyik talp se tetszik,
miért kellene fenék?

Mert az vagy, ahonnan nézed,
ahonnan építed magad –
ilyen a testépítészet,
rangsorolja az izmokat.

Nem állok kézen miattad,
nem változtatom az irányt –
ki a látképet tagadja,
csak a saját tükrebe lát.

Calgon vers

Látom és élem, ahogy azt teszed.
Faragott fej. Fából vaskarika.
Idáig szerettelek, de minek.
Tessék, miattad kerültem oda.

Lettem sodrás közepében csali,
ahol a végterméket mérik,
te meg csak kibújsz, lődörögsz. Pedig
már nem is barna az, feketéllik.

Mindig ilyen voltál, rafkós nagyon.
Jól megkeverted, ahogy lapokat,
én meg csapkodok, mint hajótörött,
a csend csápjá most félve tapogat.

Barlangodba bújsz, stafétád adod.
Mire fel hiszed mindig igazad?
Biztosan a gének. Megigéztek.
Könnyű, ha másé az, mi iga csak.

Te nem kínlódsz, fecsérepsz. Csak szívok,
ha nekem zsákutcámat meghagyod.
Nincs mit tenni. Ez jutott, viselem.
Jó. Én megteszem. Mint te, hallgatok.

De zengjen a hála, mert erre vársz.
...és íme. Most azért is kitagadnak,
sorsom nem az, mit anno megírtál.
Köszönhetem neked s önmagamnak.

Megváltoztatni? Én téged? Na ne!
Nem szólsz. Még te hiszed, minden rendben.
Poklom nyitva. Győzhet akaratod,
hadd legyen ismerős ismeretlen.

Mert irányítod az én fejem is,
hagyod, törjem falam, bár kőkemény.
Tán számítasz. Ez az én életem,
s mit számít az... Lágyítja költemény.

Szakad

Egyre cement színűbb a távol, lassan az ég le-,
míg a TV-ben Spic Lee harcol, reklám miatt meg-,
körülöttem téglavörös csend, a cérna az el-,
kalapács kell képernyőmnek is, és belőlem ki-.

Lehet...

Lehet, bánod, kit kellene, nem gyűlölök,
lehet, bánom, hozzám vágott utálatod,
lehet, arcom nem tartom oda senkinek,
lehet, örülsz is, köztetek utált vagyok,
a mag s rosszindulatod ugarra kivet.

Lehet, nyakamra vágyod nagyon a hurkot,
lehet, érdeket sértek, talán a tied,
lehet, hogy hozzám fel ti soha se értek,
lehet, szavam senki, senki se érti meg,
mert összevissza írok, ezt-azt beszélek.

Lehet, sorsomra te is rákötöd csomóm,
lehet, magadból szent a látszat, kötelék,
lehet, elégedettséged el is hiszed,
lehet, mi mélyen lakozik, egyszer felér,
hozzád is csatolhatom kódolt írszed.

Lehet, számodra, számotokra egyaránt,
lehet, meg kell mutatnod, valóban ki vagy,
lehet, a byte-ok közt minden hadüzenet,
lehet, kívánod, ez a lét egyszer majd kirak,
nincsenek nagy csodák, csak kis emberek.

Kösz...

El-és meg. Rendezel, de kösz, megvagyok.

Lehetek béna, és általad hírhedt.

Ha akarod, szólíts engem nyugodtan
megállíthatatlannak, fafejűnek.

De ha tudtam volna a nagy titokról,
nem megyek buldózerrel én a falnak,
bár színigaz, morfondíroztam volna,
akár Micimackó, kit lépre csaltak.

Még akkor kellett volna feszegetni,
mint ácsolatot lomtalanításkor,
hiába fáj az okozott seb, mi friss,
de ha vársz, nem gyógyul az meg magától.

Fegyvered a mosoly és a némaság.

Irgalom ezekkel sosem érhet át.

Lélekkulcsom

Csak nem hagyod, felejtselek,
„máris jövök, veled leszek.”
Becéz ajkad, hallom neszed,
ahogy kulcsod zsebreteszed.

Tudod várlak, minden este,
veled vagyok mindenest, te.
Körbeölelsz, így telik nap,
lélekkulcsom őrzője vagy.

Tökélybe ír

Lehúzott rolók, grafitik,
nem tudom, mit akarok itt,
nem tudom, de jó bezárva,
azt se bánom, ha tán kinyit,
nem verhet már gyomorszájba,
mert a tökély nem létezik.

Te viszont teljes valódban,
jó, hogy hittem és csalódtam,
nélkülük nem hat semmi ír,
a szék összerogy alattam,
de hitem a tökélybe ír,
ez vezérel lankadatlan.

A szeretet titka

Töltekezik a szívzug,
vágyódás napja beérik,
szemnek táncol lakkcipő,
mi fél, kiárad egészig.

Számos évi piros szám,
adventi díszek bazára,
de hagyni kell, mint vakot,
ki a fényt sötétben látja.

Erre tedd az életed,
mikor önzetlenség felsír!
A pihe béklyó ritka,
nem is fontos, csak néma hír...

Ez a szeretet titka.
Nem lehet az múltó varázs;
ha ünnep után oszlik,
enni már száraz kalács.

Őszelő

Elballagott strandi forgatag, lángos,
kukorica, víz lepte plastik csúszda,
hasakon a nap illúzió, álmos
szemeket nyit az idő iskolája,
elbúcsúzva a hullócsillagoktól,
ősz fésüli serényen ködszín haját,
szépialevelek hullnak a lombból,
bozontos, hűvös, nesztelen éjszakák,
előkerül kardigán, bőrkabátok,
a parti sétány magányába roskad,
a homok ernyedt, szűz kristálya ázott,
a hegyek bíbort, rézarcot mutatnak,
rám sóhajt az alkony mézben, narancsban,
dér lépte oson, a fején kalap van.

E-közben

Ha a tükör, mint a Duna, zavaros,
de homályod nem enyhíti holmi like,
ha a sok byte lapít, de árnyékuk kiált:
– hé, itt a sunyi ismerős, alakos...
na akkor taposs bele jól a gázba,
ne hagyd rozsdásodni a magad arcát,
ha tudod, más vagy, annak is maradjál,
nincs szükséged az idegen formára.
Így vagyok most is, úton, de ez az út
nem menekülés, elágazik, ennyi,
s tudom, hogy merre, hogy merre kell menni,
érhet napfény, jöhet sötét alagút.
De magamtól jöttem ebbe a közbe,
virtuálisan vagyok csak leköpve.

A birtokos

Boldog akart lenni,
az univerzumba nézett,
csillag milliárdra,
a felhők végtelenjére,

aztán lombot lesett,
madarak szárnycsattogását,
pihét és levelet,
amint az égből földre vált.

Meglátott pocsolyát,
ámult rá sziluett,
saját teste, arca,
maga a boldogság-duett.

Szívére ért keze,
érezte, ritmusra dobban,
mint Advent időben
a szeretett-láng fellobban.

Szeme csillant: megvan!
Ha keresi, nem találja,
megmentője éne;
a boldogság kreálmánya,

lehet az univerzum,
hulló levél, szárny, pocsolya,
benne terem a gondolat,
s mindennek birtokosa.

Létkép

Ha káromkodna Isten, ajkán lehetnék,
de csak a szárnyáig érek fel, elbújhatok,
babusgatni jó menedék.

Ha repülne, lehullanék én a földre,
de a gravitáció nem neki dolgozik,
kételyből él, s én belőle.

Ha eldobna, mert a nemlétre kiteszem,
de titkon hinni merném, megszán és befogad,
értelmet nyerne gyötrelem.

Ha kegyéért nem kellene megküzdennem,
de csatározni hív, mi végre kaptam erőt?
Ő az ötödik őselem.

Hátulról az első, előlről az utolsó.
Túl drága nekem, megfizethetetlen érték,
de én neki tucat és olcsó.

Létkép.

A szőlőmagos poszthoz

Fiatalabbá, egyre csak. Olvasom
ráncaimmal, őszülő hajam hullik,
talán az e-fotóra, mi hirdeti,
vedd meg, múlni dehogy fogsz, erre buzdít.
Én meg kidobott pénzemnek nem lelek
ablakot, nincs szívem hozzá, csak falam,
meg hamvas bőrű csecsemő képeim,
valahol egy történelmi albumban.
Csak nem megfordult a világ? Ez szupi,
máris osztom, nem mintha nem érezném
belülről: az évek bennem rekedtek,
mint tört pillanatok az időmezsgyén.
De azért jó megnyugodni, törődik
velünk hírszerkesztő, profit a sírig.

Sírig

Keresem a szemetest, szavak nyughelyét,
a régi vágy bennem nevetve elvetélt.
Itt az új, fülig nyúlt görbület, nem szemét,
vágyom, hogy szánk sokáig érjen össze még.

Csak nézz; érezzem, ha rád tekintek, te rám,
de ne feszítsd a képet, mint kutyát a hámb.
Pillantásoddal mondd, mondd nekem újra el,
gondolatod velem a sírig útra kel.

Zengjen bennünk örökké ez a némaság,
a piercinges rocker, idült, léha láz,
s ha a forróságodtól kiráz a hideg,
ígérem hallgatok, nem mondom senkinek.

Mert minek kimondani megint meg megint:
létezzhetetlen az, mi általad meging?
Szelekció nélkül nem fejlődik egyed,
vésd bele kőbe s magadba: szerettelek!

Ajtót nyitottál

Akár egy vízcsepp,
idefolytál hozzám éjszaka.
te, a kis gyöngy
azóta is itt vagy ajkamon,
attól puha.

Eljött a dolgos hajnal,
odakint eső motozza a fákat,
magányos háztetőket,
de plüssbe írt világom
hozzájuk is kiárad.
Ajtót nyitottál nesztelen
fény és szürke ég között,
viszem magammal
naponta s napestig,
mint porszemet pajkos légkörök.

Van úgy...

Van úgy, hogy elnehezül a szív, lehúz,
azt érzed, valami súly a földbe nyom,
begombolva rajtad a kabát, a blúz,
a mélységbe ránt magával ház, torony.

Van úgy, hogy átölelnéd a világot,
úgy tolnád odébb a hegyet könnyedén,
önmagad a csontjaidig kitárod,
látod, mint az ég a földdel összeér.

Van úgy, hogy mindig hiszed, elágazik,
a nyitott ablakon darázs is beszáll,
épp vonz a távoli erő, vagy taszít,
véleményed kőkemény, nem ideál.

Úgy van, valahogy mindig magától úgy:
mi átvonulhat rajtad, át is vonul.

Képzeld el...

Képzeld el, ahogy elképzeled magad,
mint szállsz a légben könnyedén, a pihe,
mit pihe, bármi, amit a szél farag,
álmod álmodd egyszerűen csak ide.
Az irodalom mindenkinek élet,
akár hóvirágnak tavasz kezdete,
együtt alkotunk, s külön – különbséget;
oktalan is a kérdés, egész-e?
Vaskéz nem szorít, minket csak összefog,
egy a cél, egy a kis csoportunk titka:
írni csupán a térben, míg Föld forog,
ezt hirdetjük, hirdeti a Verslista.
Ne keress tovább önzetlen barátot,
billentyűiddel nálunk megtalálod!

Ragyogás

Annyi szemszöge akad a jónak
kimondva is és kimondatlanul,
de ha csak egy irányból nézed azt,
a tekinteted az öledbe hull.

Gondolatod így legyen napra nap,
már azzal irányítod holnapod,
s ha tettel párosul, lesz tortahab:
a jó szemeidben ragyogni fog.

Itt, ahonnan

Az univerzumba olvad arcod,
a mindenség kék oázisa vesz körül,
vetődik rád a béke,
mit rám hagytál örökölni –
itt, ahonnan gyökereid erednek,
részese vagyok régvolt erednek.
Halként lebeg hozzád hajnalom,
emígy töltöd minden estém,
míg lehet, begyűjtöm pikkely ezüstöd
az emlékezés végtelenjén –
itt, ahonnan még bűg szavad,
ahol egyszer az ég majd rám is rám szakad.
Nem vágom ki a fekete lombú fákat,
hagyom, foltjaim hálózsanak,
patchwork-jét a halál úgy is csak növeszti,
alatta hiába mozzanat –
itt ahonnan gondolathoz mered éj,
de kifehéredik, mint alpesi meredély.

Őszvarázs

Mintha lomhán és mohón a hátamon
gubbasztana a belém írt fájdalom,
s mindemellett még látok lepkeáncot,
ahogy a kiskacsa a tóban hápog.
Együtt rezzenek az idő hálóján,
előveszem szekrényemből a stólám,
cipelem az eljövendő cseppeket,
cipőtalpamon sarat, amint megyek.
Érzem én, ahogy a köd magával ránt,
cibál a szél a kerítéseken át,
kémények didergő téglái között...
hol vannak már tavaszt hozó hírnökök?
Akkor is, ha múlik, ha rám ül a ránc,
jöjjön, minek jönni kell, az őszvarázs!

Egyformán más

Mindenki más. Másként kulcsol, ha kulcsol
a kéz is, más a gondolat, ha gondol agy,
más a levegő, a tüdő, s ha kihagy
a szív, ha érez épp, másként jut a jussból.

Mindenki más. Nem lát ugyanúgy a szem,
ha néz. Van, kinek fontos, hogy átöleljen,
s van kinek az ölelés sport, kötetlen,
kinek igen az igen, amint nem a nem.

Különbözünk, ahogy kő is a kőtől,
nincs két egyforma nyárfa, nyír, se gesztenye,
bükk se tölgy, s a búza, mit malom őröl,

s a berkenye, - hívhatja erdő rejteke, -
mást ad nekem, másnak, kit éltet, kit öl;
de az út ugyanaz: tüskével van tele.

Úgy vitt el a pillanat...

Úgy vitt el a pillanat,
mintha itt se lennél.
Pedig itt vagy,
valahol e szent helyen,
a hegy vasöklei közt,
mint kis ér a tenyérben.
Csörgedez egy pöttöm patak,
abba képzelem feketén fehérén
megfáradt arcodat.
A kavicsok, mint kis ércek,
a meder őrszemei.
Az olykor felbukkanó
halakkal teli
kis folyam helyetted ölel.
Súg-búg rajta át a szél lágyan,
ismeri jól a vágyam:
bár csak lennél patakmeder,
s én az érc!
Nélküled, de nagyon nehéz.

Dorombol a csend

Átadom magam a lecsurgó ősznek,
a rezgő levelek rajtam időznek,
dorombol még a csend, s magam áltatom,
lesz még új kenyér, lesz még papírlapom.
De idő ez is, fóruma neszeknek,
az elmúlás a nevemen nevez meg,
hozzám nyikordul a mégsem ajtaja,
csont vizemen összetörni hajtja ma.
Nem lázadozom, akár hajótörött,
kinek minden mindegy a deszka fölött,
rezignált bennem a felbukó szálka,
senki sincs már, ki börtönömbe zárna.
Szépsége van rezgő levélnek, nesznek,
így altatom magam, s észre se vesznek.

Szerintem

minden nehéz, ha arra esküdsz,
ha hiszed, a törvényed ez,
ha nincs kihez fordulj soha,
mert nem tartozol senkihez.

Az igazat, de azt keresd,
a két oldalt egy irányból,
te dönts, nézel-e vagy látsz is,
szíveden ne legyen fátyol.

Ha kell, kimondd, ha kell hallgass,
tisztesség divatját viseld,
épp csak annyira tündökölj,
amennyire kívánja kert.

Véld, akard mindig önmagad,
ahogy rugaszkodj is messze,
mégis merj kérni valakit,
férkőzzön a közeledbe.

Rég nevettem

„Napokra elfeledtelek,
döbbsentem rá egy este,
üres zsebemben álmosan
cigarettát keresve.”
Tán mondanám, ne ostromolj,
mint ruhát lyukaszt a moly,
s mi lennék, ha nem névtelen;
nomád vagyok, csak szobor.

Mit akarnál kezem mellett?
Milyen szívbeli terhet
szorítanál önmagadhoz,
ha meg se érdekelted?
Hallod? Halld, a lomha légzik,
ki csak egy léha rész itt,
kibe azt a cigarettát
még fontosabbnak vésik.

Mi vagyok? Rothadó fürtjét
is hordozzák a tőkéek...
Lásd, magam lógok ott, magam,
s most a szemembe köpnék.
Iszonyat. Megfáradt régvolt,
úgy szakadt ránk, mint égbolt,
eszméletem egy holdkorong,
általad izzó éjfolt.

Most itt e forró tűzfolyam,
előttem ég boldogan,
megint, s hogy meg is intett:
gyötrődésem, hasztalan...!
Ocsúdtam, ni, mintha élnék,
érezném késem élet,
s érezném a tiédet is,
érezném, bennem élsz még.

Köszönöm, köszönöm, hogy vagy,
köszönöm tudatodat,
amint a tieddel elé,
szabadon. mint vadlovak.
Vágtázni együtt, együvé,
zamattal, akár Cuvée.
Ízzel érjen a bódulat,
vessen nyirkos sánc mögé.

Minek neked balga fürtöm,
a rothadó szem börtön,
ahova csak bezárnálak.
Szeretetem kiűzőm?
Ej, de kell nekem a jószág,
mint a csipkebokorág
az ősz végi siralomban,
vele egy szó: mennyország!

De feledni, juszt is kellett,
kérdőre vonni kell-et,
azt a kincset újra látni,
mint ragyog, s fénye ellep.
Mert mégis van, az ékszerem,
túltesz holmi kényszeren:
megfelelni mindig annak,
mit elvár a szerelem.

Eddig és erre jutottam,
elmerengtem még hosszan,
mit is kínált fel a bőség,
s ott hagytam a sarokban.
Felfedeztelek újra én –
de a legnagyobb poén:
ilyen jót már rég nevettem
a magam történetén.

Múlandóság

Múlandóság vesz körül,
mint körúton a pesti szmog,
mit beszívok untalan,
s az esőben bandukolok.

Az emlék is, ha lángol,
parázssá porladva éget,
talán az megmarad nekem,
a kastélyt dúlt kísértet.

Egy kávézóba lépek,
most húzott el a villamos,
néhány csikkszedő hajol,
ki elhalad, tapintatos.

Nem szólnak, én se. Megyek.
Egy asztal mellé leülök,
a pincér megkérdezi,
kérek-e kávémba tejet.

Mit mondanék? Mindegy az.
Tán holnap csődöt jelentve
elszáll, mint az őszi köd;
de emlékszem a tejemre.

Még ez a jobbik eset,
mikor a múltunk visszaránt,
ahogy előjön utolsónak,
éled nosztalgia-vágy.

De nem értem azokat,
kik szándékkal felejtene,
kiknek a szmog nagyobb divat,
mint friss levegős terek.

Magamban foházkodom,
mert a pincér válaszra vár.
A tej lágyít, hát kérek.
Cipőtalpam csupa sár.

Soha sem

A hiány illóolaja szobámban párolog.
Mindig van itthon tartalék,
ahogy ez lenni szokott.

Nem csak novemberben gyúlnak ki a gyertyák,
a mindennapokat a holtak,
mint apró láncszemek, összetartják.

És viselem büszkén és könnyesen
a múlhatatlan elmúlás eme terhét,
mit a csend szívembe csen,
és keresem élő tisztelettel,
miért, miért és miért...

Kérdőjeleim ládikáját olykor kinyitom,
meg-megállok fej vakarva,
és tűröm a kint szilajon,
tűröm azt, mit értelem meg nem ért.
Mert csak így lehet.

Az az illóolaj maga a tápláló teljesség.
Jobb lenne nélküle,
jobb, ha mégse kellene, ami kell,
de az életben a halál a csel.

És zsúfolt a Föld, és meglegyint az Ég,
ahogy nézem anyám ráncos kezét,
nézem az én kezem.
A májfoltjaim sorban állnak türelmesen.

Kiegyenesedik az a jel a ládikában,
felkiált egyre ,de némán és megmerevedve:
a lét nem gyorséttermi,
tápérték nélküli vacak,
a lét a nemlétből fakad s a nemlét a létből.

Szeresd mindenütt a ráncot, májfoltokat;
és ha már az úr az úr,
(párolog illóolaj),
és ha mégse ősz a haj, lángol az elme benn –
ki ne hunyjon soha sem!

Rózsató

Megint belém forrasztotta a feddés billogát.
Megszoktam, ahogy a hiányzó selyem-kezeit,
ahogy rejteke mögül tekintetével céloz,
de nem akar eltalálni, a lövéseivel véd.
Néha tüskés kórónak hiszem, néha virágnak,
megérzem az eljövendő szemrezdülést, igen.
Úgy betölti a szeretet skáláját, ahogy azt
nem töltheti be rajta kívül soha senki sem.
Különös, mégse furcsa nő,
szebb, mint bármelyik rózsató.

Általam is tárol könnyeket, mindent kibír,
magába fojt. Nem is értem, így tenni, hogy lehet.
Nem értem, de mégis rám olvad a felismerés:
mint anya, nem adhat mást, engem ok nélkül szeret.
Csak. Gyermeki szemmel, a szívéen át lát, bárhog
és bármi sugározzon felém, akár egy billog,
ő akkor is nyújtja kezét. Hiszi egy életen,
jót kell adni, s ebben a hitben inogni nem fog.
Különös, mégse furcsa nő,
szebb, mint bármelyik rózsató.

Kettősség kettesben

Valami nem az igazi,
píszmogó a csend, valami
sóhaj szakad ki belőlem,
valami vásott, erőtlén
vásznú, valami furcsa nesz,
s nem tudom, nem tudom, mi ez.

Valahogy mintha kiveszne
közel, valahogy a messze
az, mi ellazít, átölel,
valahogy valami más kell,
mint ez a cementszínű nap,
s nem tudom, mi e pillanat.

Valahol lomhán lopózik
a sok miért, valahol itt,
ahol fészkel a dobbanás,
valahol, ahol úgy elás
az átkozott, múltó idő,
mint holtat, s nem tudom, mitől.

Pedig itt vagy, s ahogy nézel,
ahogy vigasszal becél,
valami roppanthatatlan,
valahogy mégis velem van,
valahol befed, mint a tüll,
s nem tudom, de rám nehezül.

Őszreform

Hirtelen zuhant az alkony,
alászállt a vatta égnek
kint oson az udvaron,
nagykabát dukál a vénnek,
s az ifjú is abban halad,
mint egykor vándormadarak.

A zsenge hajnal fekete,
rőten mereng úton avar,
vajon miért hús az este,
a köd fölötte mit akar,
s miért hullnak, mind a makkok,
nem harap lány friss barackot?

Eljött az októberi szél,
esőcsepp legyint az erdőn,
nem kérdezik, mégis regél,
társnak fogad szürke felhőt,
s van, ki bőrön át is érzi,
közeleg áldás, az égi.

Én is hallom a lépteket,
ahogy kopog az ereszen,
merészen felém lépeget,
az ernyőmet előveszem,
s ámulok, mint aki új itt,
az ősz nem hal meg, megújít.

Viháncol rajtam a tudat,
nem öregebb, bölcsebb lettem,
léttel kötöttem alkumat,
szállhatnak évek felettem,
s hiszem az őshonos titkot:
mi megszületett, élni fog!

Stabilitás

Ne suttojj, nem kell szép, mi kábít, hagyd el a képet,
ha akarom, ott a fenyves, az susog, mi több zenél,
a hegytetőről láthatom a felbukó napot.
De nem kell kirakat, akciós bókok halmaza,
filmet megszakító olcsó szlogenek mind minek?
Ugye ismersz, ugye jól tudod, törvényem ez,
(és legyen tied) szeretni csak szeretve lehet.
De ne hallgasd el, akkor se, ha elhallgatható,
ha jobbnak látod csukva szád, eltakarva szemed.
Ne áltass, felnőttem, nem vagyok már kisgyerek,
kinek az élet máig hintaló és hintaszék,
nem kell az elvárt, az ósdi, kinőtt tündérmesék.
Ha mégis átölelnél, karod ne fojtson, mint a
hínár vízi mélyben, legyen az őszinte, kegyes,
s hagyd, hogy a hegyeknek, fenyveseknek elmeséljem:
nem vagy te báb, gyáva; legyek büszke valahára.
Legyen bennünk stabil, amit egymásba sulykoltunk
egy élet részeként, s ha így van, megölelhetsz még!

Előrelátás

Kétszer aláhúzta,
három felkiáltójellel
– nem zavarta a margó,
az is csak hely –

a papírt majdnem kilyukasztotta a toll,
elővette a szövegkiemelőt
– lelkes csíkozását nem látta
a tegnap előtt –

a lap sarkát begyúrte,
emlékeztetőt írt a mobilba
– az érintő képernyős modellbe,
ami már nem is ritka –

a hűtőre tett egy cetlit,
csomót kötött a zsebkendőre,
– ha orrot fúj, úgyis kölcsönkér,
nem lesz baja tőle –

az oldal tetején egy Post-It,
gyorsan készített vele egy selfie-t
– amúgy is sokat lógott a neten
a felmérések szerint –

diktafonba mondta,
meg a pletykás szomszéd néninek
– aki sosem köszön,
a lifthez csak dörömbölni megy –

általában kikérte magának,
mégis megtanulta, ni,
ha véletlen eszébe jutna,
hogyan kell felejtetni...

Interpelláció alfában

Elképzeltem, hal vagyok, kezdetnek kicsi,
kinek még inkább a sport kell, mint a kocsi.

Elképzeltem, ahogy a kockahasamat,
amit nem perkál csak úgy ki a bankomat.

Az bizonyos, nincs szavam, ha nyitom a szám,
van evés, néha ívás létem műsorán.

Folyadékhányról beszélni nem fognak,
nem kell nekem whitening a szemfognak.

Az igaz, tőlem nem érkezik jobb horog,
a csömörtől már kapásra sem voksolok.

De mit ad isten, csak parlamenti padsort,
halnak benne egy hónapja sem tapsolt.

Vénasszonyok

Az októberi vénasszonyok bírják,
pedig lassan már itt a fűtésszezon,
tüskekabátban fákon a gesztenyék,
a természet megágyazott avaron.
Feketében jelenik meg hajnal is,
feloldja a testekben hús filterét,
de a próbajáratú nappal úgy hajt,
mint sürgős esethez a mentőkerék.
Krizantémok várnak még türelemmel,
akciózzák mécsesek tömkelegét,
plázákban pihennek sorra a csizmák,
hol van még a kerti madáreleség?
De a front a közelben toporogva,
majd fátylat borít a vénasszonyokra.

Felkelek

Felkelek, felkelés ellen lázadok,
ma reggel is így indult számomra nap.
Barátkozom a müzlivel, mázli-e,
fordítva fogom meg a kiskanalat,
a kávémat az asztalra kavarom,
aztán sünnnek nézek fésűt, fogkefét,
a kulcsomat is rossz zárba teszem be,
s nem tudom, mi nem jut az eszembe még.
Lassan magába szív a kell, kötelez,
én meg tartom ígéretem, megtartom
rituálém, remélem munkahelyem.
Törhetetlenné válok, mint a karton,
ugyanúgy mindig, ugyanúgy lázadok,
mégis kiállom, mit szükség rám szabott.

Égkép

Neki égkép a mindennapi film,
legyen akár reklám is közöttte,
neki egyszerűbb, mert TV-je sincs,
az égkép is csak kívül, felette.

Az ő szlogene reggelente az,
szegénykének nincs mit felvennie,
de számára vigasza lehetne
egyetlenegy nem létező gönce.

Neki a Karácsony egy pláza-út,
kötelességből mindig csak rohan,
ő olcsón megússza az ünnepet,
neki ingyenes, vak térképe van.

De számára nem elég az égkép,
ruhás polca hiába roskatag,
a szeretet éves mértékegység,
amit csak száналombból osztanak.

Álomhajó

Ablakomon bekopogtatott a köd:

Mögöttem az éjjel szekere,
csillaggal holddal,
ráülsz-e? – invitált,

de mintha láttam volna előre ezüstjét,
azt a szomorkás könnyet,
mi közben szeméből csurgott,
mint valami gyógyszer ízű öntett.

Rá ülök, rá én – lobbant belőlem
halkan a válasz,
ahogy kandalló tüze roppan.

Órámra pillantottam,
szemem sarkából láttam a naptárt.
Nem időzik sokáig már az ősz se,
későn sötétülő őse messze kuksol,
a tél meg itt, közel valahol.

Ráülök, hogyne, de rá még –
mondtam a ködnek,

érezve múlását időnek,
miként a kimondott szavak is,
elmerülnek, mint tócsában kavics.

Gyere csak, gyere –

így ücsörögtem gondolataim szekeren,
s mintha megpöckölte volna azt az Isten keze:

Gyí te ló! – zengte.

Merengésemből fel is ocsúdtam,
ahogy elindult velem az álmohajó
holnap fényű teste.

Látkép 2014

Elveszett, ki nem tud hátulról jönni,
nincs benne semmilyen mesterkélt anyag,
nem leng nagy mellénye, az a csipetnyi
egója se, mit táplálnak félszavak.
Beindult itt a sorsjegyosztós verkli,
na meg a könyvjelzős, lenyúlós mozi,
a téren is térítés fogatkozik,
ingyen nézheti sok szilikon cici.
Az élet édesdedként istápolgat,
töm berkis-győzikés farmer zsebeket,
de a fizetés békarész másolat,
melyből létminimumot szellentenek.
Hát kérem, cirkusz is jár a kenyérhez,
egyél csak 47 ezerből s élvezz!

Az óramű

Magamba rejtem el a perceket,
bennem kőröz az óramutató,
halkan, de hallani a ketyegést,
érezni, miként feszül meg rugó.

Elég ez nekem, minek őrlődni,
kergetni mindenáron csendet,
pedig, ha a szívemre hallgatok,
az is az, belül szeretni csenget.

Hiszem a hangot, az belőlem száll,
bárhogy is cselekedtem egykoron,
nem védekezem, maradok magam,
mert a dallamot kívülről tudom.

Vesszen a vágy, az csak régi volt,
mindent átírt a sors titok-keze,
más lett fontos, megújultak percek,
mi által nem leszek vesztes sose.

Az idő ővele mindig teljes,
menedékem nekem, az óramű,
hozzám tartozik, amíg csak élek,
szénakazalban számomra a tű.

Szem-fonák

Már nem kell üveg, látom, ahogy
ősszel virágoznak a cseresznyefák,
évnnyitóra készülődik június,
a stréber is az egyesért mond imát;
látom, pókháló szellőben nem rezeg,
ki versenyez, a startot elmulasztja,
röhögőgörcccsel küzd meg a fájdalom,
vitorlázónak szélcsend a malasztja;
látom, vegetáriánus a vadász,
az anorexiás végül elhízik,
a horgász hálát ad éppen a sorsnak,
kapás akkor sincs, ha el is jut vízig.
Már nem kell üveg, legyen csak összetört,
ha másképp látok, elhal, mi meggyötört.

Fotóalbum

Születésemkor se találkoztunk,
a regék maradtak, mit mesélt apám,
ma már ez a lehetőség lezárult,
jövök én, utánam déd- s ükunokák.
Az érdeklődés pedig nem számottevő,
emlékezet kopik, halványul a kép,
ha szájról szájra jár is az agg idő.
Van-e még, ki hallgatja e népmesét,
nem dől le mítosz, mint a Lego torony?
Régen talán kint a padon, vagy a mezőn,
amíg a ruha a teknőben ázott,
beszéltek őseim az öregekről.
De mára a múlt fotóalbumában
megfakult papírok adta homály van.

Perchinta

Átlengett a hinta, a perc lökte meg,
hétfőbe ért a lánca, a hajnal ezt
kifricskázta, így nyargalnak benne s úgy
az emberek ide-oda, beindult
a szekérnyi mogorva munkaruha,
a hinta újra tovalendül, na ja,
a perc már csak ilyen tisztí hivatást
választott rendül, pereg egyre folyvást,
ütemét semmi nem változtatja meg,
meglök ismételten, mint könnyörtelen,
jön keddi kedv, a szerdai, s a többi
sorra mind a hintába ül, az egyik
a másikat megörökli, kint, belül,
s egyszer csak ellebben, mint egy sárga tüll.

Ima a reményért

A reménytelenség divatdiktátorait
légkalapáccsal se lehet eltüntetni,
ráfogják, az csak kiegészítő elem,
önbizalmukból nem kopik le a centi.

Uram, adj egy mérőszalagot nekik, kérlek,
vegyék már észre, mekkora nagy az arcuk,
Annyi a boldogtalan hangya lény erre,
hogy lassan a szorgalmukat learatjuk.

Te vagy a legmenőbb modell, én tudom,
de a remény kincses ládája itt üres,
az utolsókat rúgja épp valami gyöngy,
ami kagylónak hitte azt, a szemfüles.

Nekem se a bicepszem diktál, vagy blúzom,
csak bízom, hitbe fektettem a létemet,
add, hogy a bizalmam akkor is kitartson,
ha e sok divatdiktátor majd eltemet

Indián

A belém mázolt őszi rőt,
mint napisten az Olüm-
poszon, rám izzít
egy mondatot,
úgy oson:
Rombold le illúziód,
a nyári vágy azúrkékje
álom, én kopogtatok az
ablakon, vagyis az indiánom.

Kárörvendő ősz

Álmomba kopogott egy mondat,
mintha vágyam rombolni vágyna,
ősz mázolt sebet, a parázna:
végre téged a nap szorongat.

A lépcsőházban

Napszíta haját
őszre mázolta az idő,
vágyát felhevítette a kinti nap,
még egy mondatra emlékezett,
meg ahogy lábtörlőt súrol a cipő,
kopogásra emel kezét,
de az ajtó is frissen mázolt,
a szomszéd néni rászólt,
mint egy rikkancs a századfordulón,
ő meg várta, jön a fogság, Babilon,
mit a hang ígért,
a folyosón még látta a fényt,
mintha vonat közeledne,
elvinni az anyókat messze,
valóságosnak tűnt számára
a tegnapi álom,
s mint Bábel tornyát,
lerombolta érzését
a lépcsőkorlát.

Istenem, tudod...

(1956 kapcsán)

Istenem, tudod, akkor még nem éltem,
de akkor már duzzadt a terror mocska,
volt lázadó, őt halálra motozta
a bujkáló rémség utcán és téren.

Istenem, te tudod, mindegy volt minden,
ifjúnak, aggnak egy volt az élete,
némán kérdezték egymástól, élet-e,
ha nincs mi megtámaszkodjon gerincen.

Istenem, tudod, a szél port hordhatott,
vörös lob mázát, ötágú csillagot,
akarat végnapján pecsét-pamacsok,
a lövésekkel kiszámolt sok halott.

Istenem, tudod, a tank már csak pont volt,
mit a képzelt erő vitt mind előbbre,
a büszkeség hínára azt benőtte,
a hataloméhség mindent lerombolt.

Istenem, tudod, mit a lét kisorsolt,
átkeringenek a kontinenseken,
a hívó szó alibivel mit leken,
hagyva az legyen, mit a testbe sors olt.

Istenem, tudod, emlék marad e sík,
változnak korszakok, de ez már örök,
nem jár el idő a járőrök fölött,
a porciókért miként harcolt a szív.

Istenem tudod, az apám mesélte,
ahogy a kenyérrel vigyázva osont,
pedig mellette roppant ketté a csont,
de egyet tehetett: menni veszélybe.

Ma is állnak terek, tudod Istenem,
golyók vágta mélyedések a falon,
van ezernyi értelmetlen sírhalom,
s vagyok én, ki él s ezt megköszönhetem.

Betontangó

Az előbb is hiába mondtam, semmi foganat,
nem kérek konyharuhát, se ágyneműt, se zoknit,
az ember lehet bár óvatos – mint ahogy én is –
de az értetlenségbe még csak-csak belebotlik.

Újra meg újra indul a hátha-próbajárat,
szól az ember szépen, talán túllontúl kedvesen,
de csak folytatódik a megkopasztási aktus,
természetes, hogy nem marad már semmi kedve sem.

Ehhez arc kell, nem kicsi; a munkakereséshez
a házaló tuti nem áll neki ilyen hévvel,
olyan, mint egy meggyőződésből lelkes hívő,
csak éppenséggel szegény nem a templomban térdel.

Rendben van, nehéz az élet, ezt alá is írom,
de nekem ez a lejmolós hozzáállás már sok,
egyszer a kérek-e sorsjegyet mondat kerülget,
máskor a nyomuló, bennfentes konyharuhások.

Új fajta adrenalin ez manapság, az biztos,
unalom ellen az egyszer csak robbanó bomba,
csak sokszor azt nem tudom pontosan eldönteni,
hogy kinek a fejét verjem bele a betonba.

Páncél a földben

Nem mondanám dőzsölésnek,
de a rund ingyen volt másnak,
nem ment megpihenni grundra,
helyette bejárt kocsmákat.

Gondja fölött szemet így hunyt,
számára ez volt az erő,
élt ő vígan, jót nevetve,
mert elviselte gyenge nő.

Volt a padlón elterülve,
vagy az árokban valahol,
csak azt láttuk, hogy belőle
már a kábulat dala szól.

Persze kifogás az akadt,
az volt, mint szava szaggatott,
iszonyat hévvel s kapásból
osztott meg velünk mondatot.

Nem erőszakos volt, makacs,
ezt is elbírta megszokás,
jól tudtuk, merről fúj a szél,
mint kalapácsot ismer ács.

De lelke patakként áradt
függőség-páncélja alatt,
sírja felett vagy Hold ragyog,
vagy éppen felé tart a nap.

Október végén

Megenyhült időt húzok fel magamra,
mint gyöngysort a tükör előtt. Léptemet
nem kíséri a kávészín nagykabát,
szemem napba lát, hideget tépve meg,
akár kopasztott tyúk nyaklik. Vége lett
a komor októbernek, az őszököl
elernyed, a selyme szinte ringató,
pár napra még a távolban öldököl.
Imádom, ahogy lágyan csókol a fény,
megbújva erdőkben a tölgyfák között,
édesen kering a mélybe rézlevél
s nézik azt magányos, tükrös vízkörök.
Avaron makk ül, koppan egy gesztenye,
tüdőm duzzad, sóhajommal lesz tele.

Maradjon még...

Megpihenni csendesen,
leülni vágyom,

hallgatni,
suttog a természet,

nézni,
szél lengette ágat,
ott madárfészeket,
virágszirmot,
bibét,
vöröset,
lilát,
narancsot,

a felhőbbe lesnék,
mindig megigéznek,
mint avarban bakancsok,
patakparton,
sziklák között hátizsák,

egy pár imát még elrebegnék,
csak úgy magamban –
ne haljon a zöld, a kék,
kiülhessek a rönkre,
megpihenni,
hallgatni,
nézni,

ha így repülhetne felettem idő,
ahogy elhúz őszi madárvijjogás,
kidőlhethetne velem örökre szék,
csak helyem maradjon még...

Százra

A tortámon ősszselé rezeg,
a gyertyákat nem is számolom,
vágynék letagadni pár évet,
de mint eső kopog rám korom.

X-edik születésnapomra
Istentől kaptam egy mondatot:
az álmod addig él csupán,
míg azt magadra mázolhatod.

Most sürgősen cselekednem kell,
felöltöm a napsárga kedvem,
és ha neked lesz szülinapod,
könyörtelenül előveszem.

Hiába rezeg is már zselé,
az a sok gyertya se érdekel,
simán lerombolom a képet –
veled és mindig, száz évre fel!

A patak

Monoton bűg, szilajon,
mintha ősi tűz lobogna,
kanyarog büszkén tova,
(erdő mélyében ő a nyom)
a bizonyosság pontja.

Lángoló fodraival
ölelkezik a hal, kavics,
irigykedik rá parti fal,
(hullámaival hazavisz)
kemény, mint a harci dal.

Átkelni rajta újra,
mikor cipőd orra benne,
langyos gyöngy cseppen az ujja,
(akár ismerős lenne)
s közben illan lágy azúrja.

Szemmetria

Magam ikreként vagyok, tükröt tartva
létezem, lesek izzó lángvörösben,
pávatollas, cifra képzetek között,
gerincét keresi az ép köröttem.
Gázlángú szemgolyók, jobb híján üveg,
vagy a merevített pixel, rám égnek,
hisz minta kell, valami evilági
bájjal ragyogtató tüneménynek.
Ezt kaptam örökölni, a szemmetriát,
mit generációk belém vetít'nek,
muszáj istápolnom a múltat, gyógyítom,
carpe diemmé szentelem, mint vizet.
Jövőm fáklyájával középen állva,
én vagyok a kettő az egyben bogárka.

A beteljesüléshez

Szívem hangtalan ritmusán megfeszül
a zsinórrá sodort vágy, átporoszkál
a fantáziátlan, korcs előszobán,
és a szűk térben egy hokedlire ül:

megérkeztem, a szemed kinyithatod –
pedig már megszoktam múmia testem,
ahogy a neszekre már meg se rezzen,
s most e mozdulatlanság meg itt hagyott...

Látlak, látok megint – kaptam magamhoz,
mint ki újra eszmél ébredés után.
Visszaüzentem gyorsan egy cédulán,
csak úgy krix-kraxot vetve: ne kalandozz,

ne te vágy, könyörgöm,
ne menjél tovább,
hadd dédelgesselek,
mint ház félszobát!

Szívpalota

Egyre több az újság, internetes szájtok
ezekről a lakberendezési ideákról.

Úgy hasítanak, mint sztrádán a verda,
vagy a bájt a gépen,
megmondják milyen falak között,
milyen karosszékben,
milyen plafonon milyen lámpa,
tetőn cserép, meg a kandalló lángja,
merre járjon óramutató,
téglalapban vagy körben lenne jó –
s te erre buksz.

Hol vannak már a szerelmes szappanoperák,
a negédes sorsok, édesélet világ...?
Találtam is egy linket, valami humán [www-t](http://www.fifty-fifty.hu)
majd vacsora után megmutatom,
na abban nézzél szét!

Nem egy cirádás hely, mégis palota,
mikor megszerettelek,
már akkor beköltöztél oda.

Ez az én lapom, a szívem,
ha nem is virtuális vagy papírszagú,
de személyre szabott, az örök divat,
s ezt minden randira magammal viszem,
nem kell a pomádé, a kirakat,
a legfontosabb nekem anélkül is csak te vagy.
A tulajdonjog fifty-fifty.hu és örök,
nem érdekelnek aktuális,
modern dizájnú tiszteletkörök.

Színház

Ha a síromra művirágot hozol,
ott se vagy. Ha eljönnél is, tudhatod,
ki nem állhattam a művirágokat.
Csak akarnod kell, de nem a szerepet,
ne úgy add át magad, ki csupán
szennyest tereget, ki hárít, nem tagad.
Szívesen mutatnám szegeim helyét,
de nem kérkedek, egyébként is minek,
ez a te asztalod. Engem a lét már
szétszedett, mint Kinder Meglepit, össze
azt úgyse rakhatod. Esetleg hánynék,
mivel előlről kezdődne a játék.
A színház neked bezárt, s nem aggódom –
találsz majd magadnak másik bazárt...

Szóval művirágot ne, inkább hagyjad.
Ha kell, élni fogok, minthogy meggyalázd
a síromat. Elég, ha a napsugár
simogat; az őszinte, nem úgy, mint te.
Krokodilkönnyed csak nem akciós volt?
Hadd ne nézzem-hallgassam már e műsort.
Inkább menj, mint szélben tűnnek fellegek,
én nyugodtan pihennék, és nélküled.
Hidd el már végre, vak vagyok és süket,
ne élezd rajtam tovább a késedet!
Feledj, azt tedd, mihez értesz, ne akarj
mindenképp ragaszkodni az egészhez.
És ha majd neked is eljön az órád –
porszemmé válnak óriási orcák...

G ú r

A gátlástalanság rajtkövén övé a 4-es pálya,
világcsúccsal büszkélkedhet.
De az is lehet, nem megdönthetetlen rekordja,
majd jön Gy ú r meg H, a sport- és plágium diplomácia,
a nyílt bocsánatkérés felsőfokon,
meg az ártatlanság elegancia.
Na de G ú r szentsége megkérdőjelezhetetlen,
jó irányba hajlott keze, nem elég?
S mi lenne, ha mindezt megfizetnék?
Csak vállalkozott, s ki nézi, mire.
Verssel, idézettel vagy kenyérrel,
egyformán élni tud, ő csupán a kis Mukk.
Elég neki pár felkiáltójel, egy-két névelő, átírt mondatok.
G ú rra rosszat nehogy már mondjatok,
ő egy arisztokrata, egy nemesi dublőr,
maga cserezte a kutya bőrt, övé a tinta, nevét is ő írja,
még dolgozik is. igazi zseni.
Csak közben mások kését feni...

Hajnalodik

Az éj kezeit
fehérre szappanozza
a másnap fény.

Míg koszban alszik,
a hála beleolvad
álmai közé.

Csend-szín ruháját
megtépi az ébredés,
meztelen a táj.

Eszméletet ölt
a sarok, hegy, háztető,
pulzál az idő.

Magasban

Keringőt jár a holdfény,
szívem tamtamára ring,
én szemedben látom őt,
ő engem les odakint.

Szép ez a kép, az ütem,
tartson fényes holnapig,
mintha e tánc gyönyöre
végleg bennem lakna itt.

A nyugalom perzsel,
akár, ha gyertya égne,
elpihenek, mint rajtad
sugara lebbenése.

Őrzöm a melódiát,
a kecses lépéseket,
lélegzete rám simul,
tartja magasban kezed.

Átlapoztad

Hiszed a tüzet,
lángja megéget,
hiszed elesem,
mint ki betépett;

hiszed s akarod
nekem a gáncsot,
találjanak meg
szúrós bogáncsok;

akarod s tudnád
minden hibádat,
mindent kívánsz,
amit kívánhatsz;

rosszindulatod
a tetőfokon,
virgácsot kaptam,
kedves vagy, rokon;

nem áttatlak, hidd
a tüzet, éget,
hidd cseleznek gáncsok,
bogánccsal élek;

hidd hibáidat
bennem lakoznak –
de az igazat
jól átlapoztad.

Magadba lesve,
magadba látnál:
mamutfenyőként
nem törik nádszál...

Fohász célkeresztben

Egyre vágyom,
vágyom egyre,
egy élethossznira,
itt van két karomban,
kuksol bent a számon,
hadd legyen, hadd még,
annyira kívánom,
kell ide a kisdednyi szűzi szép,
erdőmélyre őzikék,
hadd dédelgessem, hadd,
mint tündérmesét,
legyen velem, legyen,
akár a lélegzetem,
pihe sóhaj nap nap után,
meg azután,
add Uram, add,
beteljesüljön imám,
miért esdem, mert tudod,
ott kell maradni, ott,
örökre a célkeresztben,
hagyd meg nekem, hagyd
az ideát, legyen
végtelen Hozzád a létrafok, végtelen,
engedj álmodni mindhalálig,
s hinni azt, hinni,
hogyszer egyszer igazzá válik,
mint a szerelem...
Nem a létezés gyönyörködtet,
a gyönyörűségtől létezem.

Hajnal van, ments ki innen

A patkányok eszeveszetten rágtak,
pedig nem is vagyok celeb,
emlékszem a fognyomokra a combomon,
éreztem a mélyedéseket.
Hogy hogy van ez a fantomfájdalom
kivetülve rám, nem tudom,
de a pszichoanalízistől úgyse múlna éhem,
meg aztán nem vágyom celebségre sem,
elég, ha a másnapot megélem;
feldolgozom aktuális reality-m,
akár húst a hentes:
na ez is eltelt – konstátálom, ahogy a rájövők,
csak kimentettem magam
úgy hajnal három és négy között.

Az iróniához

Ön már csak tudja,
de még mennyire tudja,
igazi lélek szimulátor,
előzékenyen tud örülni saját magától.
Emlékszik? Bemutattam önnek ön-t.
nem ismerte meg, de azért köszönt:
hódolatom a tükörnek – mondta –
csak ne törjék szilánkosra.
Mindeközben rázta a hideg,
de csak elméletileg.
Ön olyan jól volt,
mint ahogy horoszkópja mondta,
mellényét tágította most is,
megtartva arcán a sminket,
nem tett mást,
csak szerényen megsemmisített.
Ugye, hogy tudja?
Változatlan a lemez,
a karc a régi rajta:
még meg sem érkezett,
mégis távozott.
De mi az ott? Csak nem megint az egója?

A show megy tovább

Mint hópehely kering a földig,
ágra ér, háztetőre,
télidőben, őszevékor, tavaszon,
lassan vagy sebesen,
kinek, ahogy tetszik...

a showtánc lett az élete.
Egész addig, míg egyszer csak,
úgy tíz évesen edzés fele elmotyogta
– mert beérett benne a dackor,
mint szeptemberben a vackor –
abbahagyja.

Egy héttel előtte lehetett,
még vetetett velem egy drága tánccipőt,
én már azt láttam, de nagyon,
reflektorfényben illan a színpadon.

Nem rég kézen állva,
lábbal nyomta a csengőt,
büszkén mutatta bógniját,
nem volt kunszt neki a spárga.

Akkor még a táncteremben,
(a földszinten vagy az emeleten)
szívta magába a zenét,
talán csetlett-botlott;
nem tudta, ez a lét.

A tánccipő most valahol a sarokban,
emlék az akrobatika,
egy mítosz széthullt,
ahogy egykoron Csehszlovákia.

Mégis itt van,
kezem a föld, az ág, a háztető,
ide bármikor és bárhogy hullhat,
hópelyhecském mindig ő.

Szakítószilárdság

Más úton járunk.
Ne add a fakanalat,
ha sodrófa kell.

Ez az elegy
sosem lesz ideális.
Csak, ha megiszod.

Nem találtál célba.
Azt mondod a hormonok,
én meg azt, eredj!

Ha sok neked egy,
miért is bántanálak?
Te meg kevés vagy.

Akkor nem

A hajnal nem szokott simogatni,
gondoltam a buszon
éjszakai műszak után.
Pedig éreztem az érdes kezet,
meg ahogy a hepehupán
áthajtottak a kerekek.
Hiába változott a státuszom,
lehet, mások a koordináták
így hazafelé menet az úton,
de engem a reggel mindig vereget:
ernyedtéel már eleget...
Sosem vagyok ezzel így.
Mikor megbök a holnap,
bennem a tegnapi pacsirták sem dalolnak.
Aztán mégis én náspángolom az estét,
amiért idő előtt rám szakadt.
Akkor nem aludnék.

Vicuska

Úgy levetném magam,
mint egy nagykabátot,
s akkor te meglátnád a szívem,
mert én már látom a tiedet,
hiszen, ha játszol,
a labdát téped,
nem idegrendszerem.

Neked a szemed,
a szemed is nevet,
de nem azon,
már megint úgy csináltam,
meg a másképp se jó.
Te csak - mint a hó,
melyben semmi lábnyom –
önzetlen vagy a barátom,
nem érdek várát építed,
mit a lét eléd kitett.

Belőled nem árad harag,
semmi szikra,
nem vagy kedvtelésből
sem gonosz,
aligha mondhatni rád.
Te úgy tudsz nézni,
mint Szűzanya fiát,
s tekintettedben ott pihen
az egész megfáradt világ
úgy, amilyen.

Ilyen vagy,
az ebek imakönyvét
kívülről fújod,
mint valami szent atya tudja,
én meg csak kergetem hálád,
hűséged árnyát,
de utol sosem érem, Vicuska.

Lehetne június

Lehetne június,
aranyló kalász,
de az másféle,
nem ugyanaz,
más síneken
fut a hála már.

Lehetne június,
telt cipős doboz,
gitártok, kalap,
mégis szegényebb az,
az empátiától
üresen konganak.

Lehetne június,
decemberi csend,
áldott, koszorús,
nincs áhítat Nélküled,
ráncosodnak az imák,
szűkül szívüreg.

Legyen, ha lehet,
díszdobozba látlak
leszakadt ég helyett,
viszem a jászlát
megtört vállamon,
mint te keresztedet.

Szeretni

Ellopom a csendet és neked adom,
öltsd magadra, mint az árnyékot a fák,
érezd, ha ölelne, hogy ölelne át,
ellopom a csendet és neked adom.
Vidd magaddal falun, zsúfolt városon,
hirdesd, add tovább, az bizony sose fojt,
te siettél, ő meg hozzád gyalogolt,
vidd magaddal falun, zsúfolt városon.
Úgy élj vele, a legnagyobb hatalom,
mikor azt mondod, őrá is van időd,
minden tett igaz, ha az belőle nőtt,
úgy élj vele, a legnagyobb hatalom.
Inkább vétkezem, de nélküle ne élj,
szeretni az első s utolsó esély.

Antidepresszáns vers

Letaroltam a félelmet.
Csak tisztáznom kellett,
mit akarok,
átadtam magam önmagamnak,
aki megnyugtatót, itt volt az ideje,
hogy a tükörbe nézzek,
leszámoljak a múlttal,
az egészet lássam, az egészet...

Igaz,
tíz évembe tellett...

Minek kergetném azt a jövőt,
mit felülírt az enyészet,
s mi nem vagyok, sosem leszek,
mi lehetek, az vagyok,
nem mássá gyúrt anyag...

Örülhetek,
hogy a holtakért gyertyát gyújtanak...

Feljöttem a mélyből,
vissza nem megyek,
itt nekem a cél.
Végre látom, hasztalan a fél.
Ha nem muszáj,
minek hagynám, hogy fájjon,
s ki hallaná, ha égbe kiabálom?
Csak én...

Könyörgés

Istenem,
ha lenézel rám,
lásd feléd tekintetem,
halld meg halk imám
Istenem.

Istenem,
ha hitem fogyna,
mit bánom én, hát legyen,
állíts sarokba
Istenem.

Istenem,
hagyd, szereteted
hintsem át mindenem,
hírnököd legyek
Istenem.

Istenem,
tudod, mily nehéz,
tűzön-vízen és hegyen,
legyek benned rész
Istenem.

Istenem,
a lépteim vigyázd,
az éveket írd velem
áldj, mint senki más,
Istenem.

Istenem,
ha távolodnék,
nem lenne több méterem,
irgalmazóm légy
Istenem.

Isten nem,
csak ember vagyok,
abban higgyek Istenem,
ne higgyem, kardod
ismerem.

Anyád vagyok

Ha szólok, te hallj,
ha látlak, te láss.
kell az út, az egy,
azon haladás.

Nem fontos magam,
nem magam, ki kell,
nem tudom, mi az,
téged adni fel.

Hátamat ne nézd,
ne hidd el dühöm,
az anyád vagyok,
érted küszködöm.

Viszem a fényt

Viszem a fényt,
a tavaszi csiklandozót,
a hétágas nyárit,
az ősszel még elérőt,
a hópelyhes ragyogót.

Viszem a pergő lét szekerére
felrakva mind,
jól jön az.
Mondhatnám, vigasz,
mikor nem látom, elővehetem.

A szürke engem így nem nyom,
mint a mázsa tél.
Itt van a szekérnyi szép,
ellep néhány órányira,
érezem hópelyhes melegét.

Rám sülhet a mínuszos bú,
de nem égethet el.
Ha a Megváltó ez időn
meg tudott születni,
nekem is megfelel.

A szekérből kiöntöm,
mellé beviszem,
felé tartom íriszem.
Áldottnak érzem magam
a decemberi mennyel.

Mintha csiklandozna,
hétágas lenne,
elérne rég.
Oh, ne menj el,
kérlek, ne még!

Várni

Most már csak arra várok,
megint csak arra várok,
ez most már Advent,
megint csak Advent,

itt a reflektorfény,
fókuszban a szeretet,
közben vásárlási láz,
akcióban zsebesek,
van, aki tülekedik,
van, ki szerényen anyáz,
ahány fényfűzér,
annyi ház,
a bukszus havasan hevít.
a luxustól a hideg kiráz,

most már csak arra várok,
megint csak arra várok,
ez most már Advent,
megint csak Advent,

elcsitul a túlcsordult hiány,
túlcsordul az elcsitult hiány
szívet szorít málló vakolat,
elfoglalt inkubátor,
lefoglalt üres hűtő,
jobban reszket a látvány,
pénztárca, kéz kitár,
van ki ad, mindent kiad,
van, ki szabadulna a magánytól,
valamire mindenki vár.

Asszociáció a télről

Annyi csont kemény szenvedést hord a Föld,
csak lássátok, mint szent Karácsonyokat!
Nincs külön senkinél: épp úgy dől fatörzs,
ha hűvös éj, s ha forró, mint szenvedély.
Hova vetítitek a szemsugarat...
ugye nem hiába ragyog a Hold test?
Lehetnétek borzolt szárnyú madarak,
tétova pontok, s lehet, azok vagytok;
ki tudja, hogy a lét ecsetje mit fest,
mire ébredsz (ha felébredsz majd) holnap?
Amíg a fűzfák a parton a földig
hajolnak, amíg az égen neked süt
a Nap, úszik felhő tova – ne ítélj!
Nyár is csak akkor jön, ha elmúlt a tél.

Szűrőpróba

Pénteken a hetes buszon,
lehetett harminc- vagy huszon-,
felsikoltott egy spiné,
– talán Babett vagy Niké –
vigyem el a kaktuszom.

Ennivalók

A fagyit úgy ette Maja,
nyalástól ne legyen baja,
banánt meg úgy harapott,
megemelek kalapot.
Kíváncos, mint a kaja.

Szorult helyzetben

Ott a lépcső, én meg itt.
Ha szedtem volna az irhám,,
ha a tempót kibírnám,
szebbnek tűnne úgy a lift.

Ki mit lát

Matektanár volt a Böbe,
felizgatta nyolcnak köbe,
de vaksi volt nagyon,
ha járt padlólapon.
Számítalan volt küszöbe.

A jókedv ára

A Nándi mindig nevetett,
azt nem mondhatni: keveset,
de egyszer a protkója
úgy repült, mint a gólya.
Most nyom is nagyon kerevet.

Ripityák

A pokrócot Rozi rázza,
össze is tört kristályváza.
Hát ez nem könnyű eset,
meg is ijedt s elesett,
lett a váza földi mása.

Jó kérdés

Tarka tehén volt a Barna.
tarka volt a füle, farka,
de a teje fehér lett,
amitől ő fehérlett.
Barnállana, ha épp szarna?

Megveszem, megveszek

Ez a piac bizony pöpec,
öt csillagos csillagtők ez,
meg is veszem vacsira,
ha csak nincsen babcsíra.
De a hentes úgy szólt: kövess!

Kézzel-lábbal

Az angol azt mondja: all right,
az osztráknak is jó a Mozart,
da, da – helyesel orosz,
a magyar meg oszt, szoroz:
nyelvvizsgáló másodosztály.

Tánc-gyász

Éjfélről megmaradtak színes pihék,
ahogy a kidülledt szemek,
izomláz-mozi, egy kis pezsgő tánc után,
mi még, mintha hatna, bezzeg a Vanish,
a mihaszna, megtűrt foltokat,
ott ázik a ledobott ruha, a konyha meg szalad.
Bízik, a reggel felett is eljár az idő,
lesz még lábán újra tánccipő,
csak ha majd a pihék végleg lehullnak,
akkor kopogtat be hozzá esdeklőn a hiány.
Hol lesz majd az izomláz-mozi,
megereszkedik rajta mell, megnő poci...
No hiszen, nem lesz semmi kidülledt szem,
se pezsgő-orgia, a reggelre sem
délben fáj foga, letűnnek kánkános idők,
s akkor már nem padlót pucolna,- tánccipőt.

Megkérdeztem...

Megkérdeztem apát,
lábujjhegyen járnak-e az angyalok,
mert felettem már megint trappol
a szomszéd kisgyerek.

Errefelé ritkán andalog a csend,
talán, ha én is meghalok,
majd arra ébredek.

Apa,
ugye nem kell vinnem papucsot?

Utca reality

Az egyik osztálytársam hajléktalan lett.
Nem innék vele kannás bort a Blahán.
Persze iskolatejet se kértem tőle soha,
mintha tudtam volna, fog ő még szomjazni.

Most ott ül valami hasonló figura a vonaton,
nincs jegye talán; valami más hiányzik neki,
valami másra vár.

Az jutott eszembe,
ha ő lenne és odamennék hozzá,
meg se ismerne. Mikor volt már
ezerkilencszázvalahány,
mikor még nem ivott a Blahán,-

s bár csak mondhatnám: felébredtem...

Kétszínűség

Hullámot vet a szél,
fel-le járkál az ív,
a pokolba lenget
a halk dédelgetés,

de hangja az orkán,
mi a mennyekbe hív.
Sok benne a távol,
a közel kevés.

Megillet

Átúsztam ketté hasadt szívemen,
elhoztam a pislákoló reményt.
az utolsó olcsó, csalfa csókot,
át kellett volna úsznom, át, de rég.

A rommá lett szavak mélybe vittek,
s én ott kerestem a túlsó partot,
elhittem, amit nem kellett volna,
de azt nem, ami az igazba hajlott.

Leporoltam fájdalmam bélyegét,
mert az az úton csúnyán rám tapadt,
ma már nem sodorhat el semmilyen
rózsaszínbe öltöző áradat.

Átúsztam ketté hasadt szívemen,
(a rommá lett szavak mélybe vittek),
leporoltam fájdalmam bélyegét,
(a boldogság engem is megillet).

Ünnepi gondolatok

Mint tyúklábak kifeszítve a kormos égre,
peckesen áll körúti fényfüzér sor,
a pomádéba öltözött fákra pereg az éj,
az áhítat asztalára morzsákat szór;

de ez is lecseng, az idő már csak ráncosodik,
ilyenkor minden üdvözlettel teli,
nagy nézettségű a karácsonyi boks,
a tempó irreális, mondhatni emberi.

Pedig a csend,
a belső béke lenne a menedék benne,
a fenyőillat,
a narancs,
a fahéj,
a szegfűszeg,
a gyömbér,
az ánizs.

A semmi üzenete

Elbújnék már, de bújnék,
láttam ezt is, meg azt is,
hallottam így meg úgy.
A semmi rám telepszik, lesújt.

Most itt állok szem lefogva, süketen,
hiába susog felém a nád,
vagy a másik néz rám.
Érik bennem az önvád.

Miközben vágyom a békét,
kacsint a semmi:
ha látnád az utat, ha hallanál,
tudnád,

tovább, de tovább kell menni.

Évvég

Levetkőztek a fák,
pucér-fehér az utca, dombtető,
a decemberi szél megfúj kéklő trombitát,
éjfélre várnak mínuszok,
szuszog álmában a lép,
jégtakarót lehelnek vadkacsák,
pillanat illan, mint nyári fény,
májfoltok reszketnek az aggastyán kezén,
s az ág – a lenge – belekapaszkodik
a füst-ezüst égbe rügyfakadásig,
addig is kívár, addig is fázik.

BÚÉK tárgyilagosan

Int a hinta a kőnek,
ágot éget a szőnyeg,

feljön a levendula,
lemegy a lázam húga,

röhög a banán a Csabán,
a borsó a falra hány,

poént kölcsönöz a vicc,
kinyílik a bicska, slicc,

hadar a hídon a had,
a karaván nem halad,

rodeózik a csiga,
ökörnyál a hapsija,

operában rockerek,
bukfencezik pók gyerek,

a TV jósda bejött:
vár kétezer-tizenöt.

Nem, nem, nem

Nem, nem, nem kérek abból, ami látszik,
mire megesküdnél, ha szóba jövök,
s hinnéd az utolsó szívdobbanásig,
már megint itt játszik e bolond kölyök,
játssza az igazi, égő szerelmet,
a vakon ügető naiv kisdedek
játékát, amint rogyásig terelnek,
vetítenek káprázatot gyerekeknek.

Nem, nem, ne hidd, forró haragom él még,
büntetni kaptam csak a lélegzetem,
mint a kapzsi számár fenékből érmét,
ki nem lát tovább kecsegtető fényeken,
kinek a szép az a kés, ami forog,
az, mit belevájhat olyanba, mint te,
s élvezi a kárt, ahogy ruhát molyok,
nézve miként vagy keresztre feszítve.

Nem, nincs naiv, nincs kapzsi, de én igen,
én vagyok, én, ne szégyellj, ne tagadj,
lehettem egykoron bolond, bármilyen,
ki bánja, a szívünkön rozsdás lakat,
de a lakat se más, csak történelem,
te bántottál, én is megbántottalak,
így alakult, ez még nem törvénytelen,
próbára tett, ki szeretni bujtogat.

A nagy dobás meg miegymás

Veszek majd egy naptárt, hozzá meg egy tollat,
s ha esetleg a szemembe belenéznél,
felírom. Kivárnak a holtak, ahogy én.
Nem kicsit hazudtál, de nincs érte bünti,
csak a méreg. Ha gazba fordul a sírom,
rád gondolkodok, s ha élek, elfelednék.
Az annyira emberi. ...és hát már mikor
megvolt az a nagy dobás... nyert a színlelés.
Az egyiknek egy villa, a másiknak kés;
így megy ez. Csak pozitívan, hirdeti Zwack.
Ha igaz, a szerelem vak – márpedig az,
gondolj az elmúlásra, milyen jó látni!
Szerettem, utáltam. Szeretek, utálok?
Teszek úgy, mint magam, hiába is mások.

Teszek. Ártatlanul és semmit, röhej
itt minden. Te is csak hallgattál és el-,
nem fogom fel ésszel, mire jók a titkok?
Hogy a másikat megalázd? Hadd ne értsem,
nincs kivetnivaló az őszinteségben,
de te inkább spekulálsz, a némat játszod.
Tudod mit? Gratulálok... A jó pap holtig tanul.
Nem halok meg tudatlanul. A lényeg megvolt,
hitettél. Nemcsak engem vertél át, nahát...
A családot hitte, jól áll a Biblia,
s mily igaz, mert Júdás is az Isten fia.
Nem firtatom tovább a sorsomat, inkább
elviselem. Mi elrohad is fán terem.
vesszen, mi juszt is összerogy, bár látja szem.

...és most? Kinek, s miért panaszkodnék?
Az élet része vagy te is, mint annyian.
Egyszerűen becsukom a kettőnk könyvét,
lapozok. S akkor mi van? Nincs bennem harag,
semmilyen tiltott anyag, a lázadás már
kihalt belőlem, nem vagyok felelőtlen.
De azért mégis, mikor állsz elé, na mondd?
Én kaptam, s tűröm a pofont, de te bírod?
Mi lenne, ha kihúznád magad? Nem vagy
kőszívű, csak konok, s nem tehetek róla,
hogy nem vagyok a rokonod. Nos, megtennéd?
Hiszem, hogy nem. A gyávák sorát vezeted,
az meg nem törvénytelen, de egyenesen
életszerű. A bátraké csak kis betű.

Ha tudnád mit műveltél, ó ha csak tudnád...
Most meg vígan elvagy. Vagy? Valami nem jó?
Engem nem érhet szó, engem már rég feledtél.
Mi voltál? Mi vagy? Mi lettél? Bujdokolsz, ja,
ezt tartod helyesnek, vagy ez a nőd szava?
De nem nagyon érdekel, ami van, elég.
Megbűnhődtem miattad, meg, de rég, köszí.
Vagy van még valami? Terved a jövőre,
esetleg a jövőmre hatsz majd? Tapasztalt
lettem, ne feledd, értsd mi az, Isten veled,
de elméddel fogd fel, nekem kell, igen a jel
fontosnak tűnik itt. Nem is kicsit. Felelj,
ahogy az ép ész, de ne vetíts, mint gépész.
...na már most, úgysem teszed, már csak így halok.

Talán megmarad neked ez a költemény,
szívem esszenciáját írtam én, ennyi,
és ezernyi bánatom a múltnak átadom,
nem fogok kavarni, ki fogom heverni.
Te sem vagy atom zseni, ugyan, ne hidd,
egyesültek ilyen-olyan szikrák, igaz,
a cselvetés karja, mint polip fojtogat.
Tegye. Nem döntöttem rosszul anno, se most,
Biztos. Az is én voltam egykoron, veszed?
Már nem mondanám rád: érted megveszek.
Így maradtam és maradok szakadatlan,
mindig csak magam. Elkülönül a lélek,
s minden tartozék. Dobtál, én már csak tudom;
légy boldog, meg boldogabb, élj mesterfokon!

A dinnyehéjtől napjainkig

Benne úszott Attilának is az a héj,
meg amit nem látott a barnaságban,
ott, a Duna-part szürke rakpartkövén,
honnan fúj a szél, szálldogál madárhad.
S akkor még úgy hajoltak a parti fák,
büszkén, mintha kalapot emelnének,
pedig a gyepet a kutyalábak át
meg át taposták, maradt is bélyeg.
Aztán az embernek támadt egy ötlete,
ami akár napnyugtával is bejön:
a láthatatlan majd győz,- szögezte le,
s elárasztotta a Földet szennyözön.
Lett mikro-szem, gyorsfagyasztott mikro-szív,
s a mikro-orrral mikro-életteret szív.

Fordítva

Ha jól belegondolsz,
a szép lát, nem te őt,
te csak tudod, hova
fordítsd a képernyőd.

Mereng...

Magamra hagyott – mereng.
Először kőbalta, aztán fejsze...
Mégis véd. Ó emberek,
beköltöztetek az életembe,

az örök körforgásba.
Én megújulok, nem halok soha,
ti néztek a világra.
Látjátok, mint éled fáim sora?

Én látom a végetek,
ti az én feltámadásom vajon?
...és csak mereng, csak mereng,
vitorla jön majd eltűnik tavon,

mint emberi életek.
Állnak a sziklák, nézik a völgyek,
a pókfonál megremeg,
így van ez, ha szél borzol mezőket.

Néha inog, jön vihar,
eső, letört ágak, fagy, hó özön,
patak harcol kavicssal,
de túléli. – Istenem köszönöm.

Hol vagytok, ti emberek?
Én jónak látom minden vétketek,
fürkésszetek rügyeket,
ahogy tavasszal újra éledek!

Ugyan megreped a jég,
a nád törik, karcoltak a kérgek
és rám nehezül az ég;
de értetek vagyok és éledek!

...a természet csak mereng,
újra, meg újra, egy, egy a búja:
még mindig nem érti meg,
miért visz a végtelenbe útja...

Verstelen

Reszket a tollam, mert szokott,
némán írom a lapra fel,
s dobom, ha senki sem figyel,
magammal így jól megvagyok.

Van, hogy a galacsin gyűlik,
semmit árasztok szüntelen,
s ha átgázolsz szeméthegeyen,
bennem juthatsz el az úrig.

Ilyenkor én távol vagyok,
távolabb, minthogy lássalak,
velem bújócskát játszanak
az égen fénylő csillagok.

Ne szólj, míg fényt nem találok,
hadd legyen öröm a játék,
amíg kitisztul a látkép:
papiromon ákombákomok.

TARTALOMJEGYZÉK

A beteljesüléshez	95
A birtokos	43
A dinnyehéjtől napjainkig	139
A jókedv ára	124
A lépcsőházban	84
A nagy dobás meg miegymás	136
A nemulass elé	22
A patak	93
A semmi üzenete	132
A show megy tovább	106
A szeretet titka	40
A szőlőmagos poszthoz	45
Addig is	28
Ajtót nyitottál	47
Akkor nem	109
Álomhajó	75
Antidepresszáns vers	114
Anyád vagyok	117
Asszociáció a télről	112
Átlapoztad	101
Átoson	25
Az iróniához	105
Az óramű	77
Az vagy...	32
Befejeztem	8
Betontangó	87
BÚÉK tárgyilagosan	134

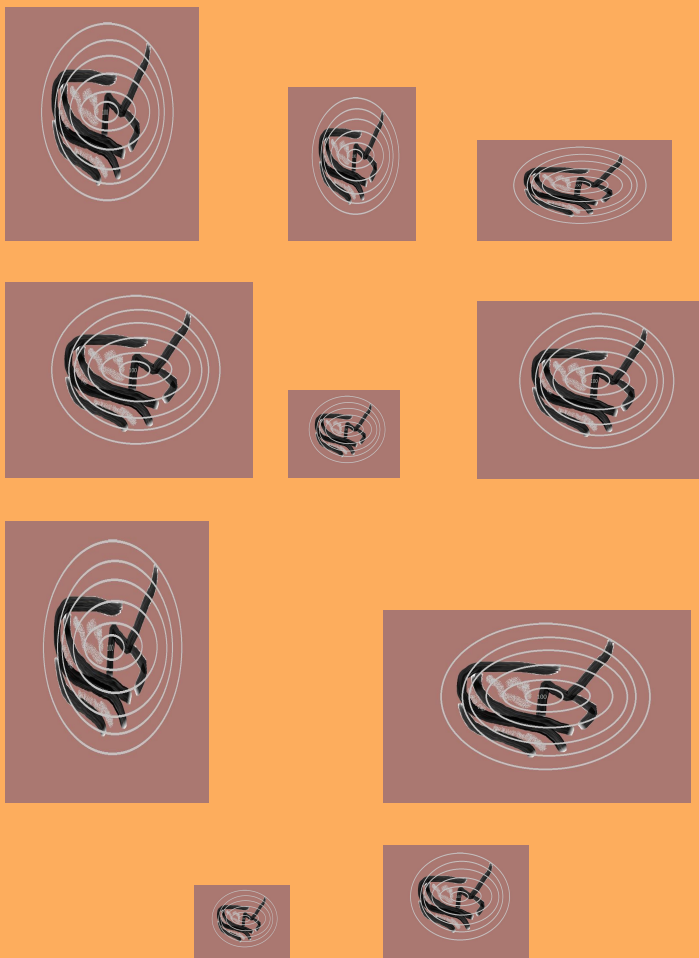
Calgon vers	33
Dorombol a csend	55
Dübörög	27
Égkék	74
Egyformán más	53
Egyszer játszod	18
E-közben	42
Előrelátás	69
Ennivalók	123
Évvég	133
Exponálás	10
Fecskék	17
Felkelek	73
Feministán?	11
Fohász célkeresztben	103
Fordítva	140
Fotóalbum	79
G úr	98
Gyertyák	19
Ha látsz...	7
Hajnal van, ments ki innen	104
Hajnalodik	99
Hibák, harsonák	30
Ima a reményért	81
Indián	82
Interpelláció alfában	71
Istenem, tudod...	85
Itt, ahonnan	51
Jó kérdés	125
Kárörvendő ősz	83

Képzeld el...	49
Kétszínűség	129
Kettőiség kettesben	65
Kézzel-lábbal	125
Ki mit lát	124
Kifordítva	24
Konzervbe zárva	13
Könyörgés	115
Kösz...	37
Látkép 2014	76
Lehet...	36
Lehetne június	112
Lélekkulcsom	38
Létkép	44
Magasban	100
Maradjon még...	90
Megillet	130
Megkérdeztem...	127
Mégse	12
Megveszem, megveszek	125
Mereng...	141
Múlandóság	60
Nem írok hozzád verset...	26
Nem, nem, nem	135
Október végén	89
Öllemek	14
Őszelő	41
Őszreform	66
Őszvarázs	52
Páncél a földben	88

Perchinta	80
Ragyogás	50
Rég nevettem	57
Ripityák	124
Rózsató	64
Sírig	46
Sohasem	62
Sorsom a sorsod	21
Stabilitás	68
Szabadon	16
Szakad	35
Szakítószilárdság	108
Százra	92
Szem-fonák	78
Szemmetria	94
Szeretni	113
Szerintem	56
Színház	97
Szívpalota	96
Szorult helyzetben	123
Szűrőpróba	123
Tánc-gyász	126
Tökélybe ír	39
Úgy vitt el a pillanat...	54
Úgy-így	15
Utca reality	128
Ünnepi gondolatok	131
Van úgy...	48
Várni	120
Vénasszonyok	72

Verstelen	143
Vicuska	110
Viszem a fényt	118
Vonatosdi	29

Dobrosi Andrea
Ki ássa a gödröt?
Budapest, 2015